

Utredning och prövning av identitet och medborgarskap samt hemvist och vanlig vistelseort i asylärenden

RS/029/2021

Fastställelsebeslut: RA/058/2021			Version 1.0
Beslutsdatum: 2021-03-12			
Gäller för: hela myndigheten			
Gäller från och med: 2021-03-12			
Datum för revidering	Version	Avsnitt som reviderats	Beslutsbeteckning
ange datum	nummer	innehåll	XX/XXX/XXXX
ange datum	nummer	innehåll	XX/XXX/XXXX

Fakta om rättsliga ställningstaganden

Rättsliga ställningstaganden utgör Migrationsverkets uttalanden om hur en författning bör tolkas och är styrande för myndighetens medarbetare. De beslutas av chefen för rättsavdelningen.

Rättsliga ställningstaganden förs in i en särskild dokumentserie, RS-serie. Dokumentserien är gemensam för hela myndigheten. Beslut om fastställande, ändringar och upphävande av ett rättsligt ställningstagande förs in i beslutsdokumentserien för chefen för rättsavdelningen.

Innehållsförteckning

Fakta om rättsliga ställningstaganden	1
Sammanfattning.....	3
1. Bakgrund	3
2. Rättslig bedömning	3
2.1 Prövning av asylskäl	3
2.2 Anvisning av verkställighet	4
2.3 Prövningsramen	4
2.4 Identitet och hemvist.....	4
2.4.1 Särskilt om beviskravet gällande identitet i asylärenden	5
2.4.2 Utredning gällande identitet och hemvist	7
2.4.2.1 Id-handlingar	7
2.4.2.2 Muntlig utredning och kunskapskontroll	8
2.4.2.3 Språkanalys	9
2.4.2.4 När ska en språkanalys göras?	10
2.4.2.5 Resultatet från språkanalyser	10
2.4.2.6 Värdering av språkanalys och motivering av beslut	11
2.4.3 Bedömning av ansökan om uppehållstillstånd m.m.	11
2.4.4 Verktällighetsföreskrift.....	11

Sammanfattning

För att kunna pröva en ansökan om uppehållstillstånd på grund av skyddsskäl måste Migrationsverket veta vilket land (medborgarskapsland eller för statslösa - vanlig vistelseort) den sökande är hemmahörande i, och i vilken del av detta land sökanden har haft sin hemvist.

Frågan om vilket land som sannolikt är den sökandes medborgarskapsland, eller vanliga vistelseort, är viktig även för att Migrationsverket ska kunna ge anvisning om vart verkställighet ska ske om ansökan avslås.

Detta ställningstagande ger anvisningar för utredningen av ID och hemvist.

1. Bakgrund

ID och hemvist är centrala begrepp för prövningen av en asylansökan. Trots detta har kvalitetsuppföljningar visat att det finns en osäkerhet gällande utredningsåtgärder och bevisprövningen.

Därutöver har Sten Heckscher i sin rapport ”Granskning av Migrationsverkets användning av språkanalyser” gett konkreta förslag, som bl.a. ökar Migrationsverkets ansvar för ID- och hemvistutredningarna.

2. Rättslig bedömning

2.1 Prövning av asylskäl

När en person ansöker om asyl i Sverige ska Migrationsverket pröva om han eller hon vid ett återvändande till sitt medborgarskapsland eller, för statslösa, sin vanliga vistelseort¹ skulle riskera att utsättas för något som medför att han eller hon har ett skyddsbehov i utlänningslagens mening. Vilket land, eller del av land, en person kommer ifrån kan vara direkt avgörande för om personen ska beviljas uppehållstillstånd eller inte.

¹ MIG 2012:20 och MIG 2015:22.

Det är den sökande som har bevisbördan för sin identitet, sitt medborgarskap, eller sin vanliga vistelseort, sin hemvist och sitt behov av skydd. Migrationsverket har också en utredningsskyldighet som i asylärenden, där det är fråga om ett skyddsbehov, är relativt långtgående. Det innebär bl.a. att Migrationsverket ska hjälpa den sökande genom att ge honom eller henne möjlighet att göra sina skäl för ansökan sannolika.

2.2 Anvisning av verkställighet

Om en person som har sökt asyl bedöms sakna skyddsbehov och inte heller ska beviljas uppehållstillstånd på någon annan grund, ska ansökan om uppehållstillstånd avslås. Samtidigt ska det, om inte särskilda skäl talar mot det, meddelas ett beslut om avvisning eller utvisning. I beslutet ska det anges till vilket land utlännningen ska avvisas eller utvisas. Om det finns särskilda skäl, får mer än ett land anges i beslutet. Ett beslut om att det finns särskilda skäl att ange mer än ett land till vilket en utlännning ska avvisas eller utvisas ska föregås av en omsorgsfull utredning (MIG 2011:28).

Frågan om vilket land som sannolikt är den sökandes medborgarskapsland/vanliga vistelseort är alltså viktig även för att Migrationsverket ska kunna ge anvisning om vart verkställigheten ska ske om ansökan avslås.

2.3 Prövningsramen

Migrationsöverdomstolen har i sitt avgörande MIG 2007:12 uttalat att det i en prövning av en asylansökan alltid initialt måste bedömas om sökanden gjort uppgifterna om sin identitet och sitt uppgivna medborgarskap eller hemland sannolika, bl.a. för att fastställa vilket eller vilka länder ansökan ska prövas mot.

Vid en närmare granskning av detta och andra avgöranden från Migrationsöverdomstolens framkommer dock att det oftast räcker att den sökande har gjort uppgifterna om sitt medborgarskap/sin vanliga vistelseort och sin hemvist sannolika för att ingående prövning av åberopade asylskäl ska kunna ske (se exempelvis MIG 2007:12, MIG 2011:4, MIG 2011:5, MIG 2014:1, MIG 2018:3 och MIG 2019:1).

Förvaltningslagen kräver att ärendehandläggning ska bedrivas så snabbt, enkelt och billigt som möjligt utan att rättssäkerheten eftersätts. I de flesta asylärenden är ett relevant bevisfakta vilket medborgarskap den sökande har eller var den sökande har haft sin hemvist.

2.4 Identitet och hemvist

Det finns ingen legal definition av begreppet identitet i svensk lagstiftning, men enligt förarbeten och praxis består identiteten av namn, födelsetid och, som huvudregel, medborgarskap. (Prop. 1997/98:178 s. 8, MIG 2010:17, MIG 2011:11 och MIG 2012:1)

Migrationsöverdomstolen har inte definierat betydelsen av begreppet hemvist i asylärenden och har i en del fall även använt begreppen anknytning och ursprung. Emellertid har domstolen i ett flertal domar använt sig av begreppet hemvist för att fastställa mot vilken del av landet ifråga som den sökandes åberopade skyddsbehov ska prövas. Ett sådant förfarande utgör också en vedertagen praxis både hos Migrationsverket och hos migrationsdomstolarna.²

Uppgifterna om i vilken del av ett land sökanden har varit bosatt, dvs. haft sin hemvist, är inte en del av sökandens identitet.

2.4.1 Särskilt om beviskravet gällande identitet i asylärenden

Migrationsöverdomstolen har i avgörandet MIG 2012:1 uttalat följande gällande beviskravet för identitet i asylärenden.

Genom olika internationella överenskommelser om de mänskliga rättigheterna har Sverige åtagit sig att ge uppehållstillstånd till personer som är i behov av skydd. Det är visserligen en grundläggande princip att bevisbördan därvid åligger den asylsökande. Denne behöver dock i vissa fall endast göra sitt behov av internationellt skydd sannolikt (prop. 1996/97:25 s. 98). Därav följer enligt uttalanden i Migrationsöverdomstolens praxis att sökanden också måste göra sin identitet ”sannolik” (MIG 2007:9). ... En allmän förutsättning för att bevislättnad ska kunna komma i fråga är att en asylsökande talar sanning och hjälper utredaren så att alla fakta i ärendet kan klarläggas. Vid bedömningen av trovärdigheten i sökandes utsaga har Migrationsöverdomstolen i praxis fästs vikt vid att berättelsen är sammanhängande och inte präglas av motstridiga uppgifter och att berättelsen till sina huvuddrag förblir oförändrad under asylprövningens gång i olika instanser (MIG 2007:12 och MIG 2007:33).

Ett skäl till sådan bevislättnad är att många skyddssökande kommer från länder som saknar fungerande myndigheter som kan utfärda id-handlingar och vars passhandlingar inte godtas av svenska myndigheter. Omständigheterna gör då att det är omöjligt för dessa personer att på vanligt sätt visa sin identitet genom att förete handlingar. I sådana fall bedöms sökanden inte kunna ta fram traditionell bevisning rörande sin identitet och det har av detta skäl inte heller ansetts rimligt att kräva det. Ytterligare utredning rörande sådana personers ursprung kan göras genom t.ex. språkanalys och kunskapsfrågor, som i sin tur kan stärka tillförlitligheten av uppgifter om medborgarskap och hemvist. Sådan bevisning kan emellertid innebära att sökanden endast har gjort sin identitet sannolik. Denna bevisgrad har då i vissa fall kunnat bedömas som tillräcklig. Inom ramen för asylprocessen har därefter oftast sökandens uppgifter om namn och födelsetid godtagits och beslut fattats utifrån vad den sökande uppgett om sin identitet. I de fall då en sökande bedömts vara skyddsbehövande och beviljats uppehållstillstånd för bosättning i Sverige, har denne blivit folkbokförd och tilldelats ett personnummer. I och med detta har personen accepterats som invandrad i Sverige med den uppgivna identiteten och även getts möjlighet till etablering i det svenska samhället. Sveriges åtagande att bereda personer skydd genom att bevilja uppehållstillstånd anses således väga så tungt att uppehållstillstånd inte kan nekas på den grunden att det finns en viss kvarstående oklarhet kring huruvida den identitet som utlänningen uppgett är riktig.

² Se RS/026/2021 rättsligt ställningstagande angående begreppet hemvist i asylärenden

Migrationsöverdomstolens avgöranden MIG 2011:4 och MIG 2011:6 kan också nämnas i det här sammanhanget. I dessa avgöranden har Migrationsöverdomstolen bedömt att de sökande ska beviljas statusförklaring och uppehållstillstånd trots att de inte ens hade gjort sina identiteter sannolika.

I MIG 2011:4 bedömdes en asylsökande från Mogadishu vara alternativt skyddsbehövande på grund av den allmänna situationen i Somalia. När det gäller hemvist och identitet uttalade Migrationsöverdomstolen följande.

A har till styrkande av sin identitet gett in ett somaliskt körkort. Även om körkortet inte styrker identiteten har han genomgående vidhållit att han kommer från Mogadishu. Han har också genom de svar som han lämnat på olika frågor gjort sannolikt att han haft sin hemvist där. Migrationsöverdomstolen finner därför inte anledning att ifrågasätta att A kommer från Mogadishu i Somalia. Hans asylskäl ska därför prövas mot Mogadishu och Somalia.

I MIG 2011:6 bedömdes ett par från KRG-området i Irak vara i behov av skydd på grund av hedersrelaterade skäl. När det gäller hemvist och identitet uttalade Migrationsöverdomstolen följande.

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att A och B inte har klarlagt sina identiteter. De får emellertid anses ha gjort sannolikt att de är från KRG-området i Irak och att deras skyddsskäl ska prövas mot detta land. Vidare konstaterar Migrationsöverdomstolen att migrationsdomstolen gjort bedömningen att A, såsom han själv gjort gällande, är född år 1992. Migrationsöverdomstolen finner inte anledning att göra någon annan bedömning.

Av MIG 2019:1 följer att även om det som utgångspunkt är viktigt att en asylsökande styrker, eller i vart fall gör sin identitet sannolik så ska personens skyddsbehov som huvudregel prövas i sak även i sådana fall där personens identitet inte har gjorts sannolik enligt principen om non-refoulement, vilken bland annat kommer till uttryck i 12 kap. 1 § utlänningslagen. Detta innebär en skyldighet att inte avvisa eller utvisa en person som har ett skyddsbehov oaktat om identiteten gjorts sannolik eller inte. Detta kan till exempel vara fallet i situationer där det är av underordnad betydelse att veta vem den sökande är för att avgöra frågan om det finns ett skyddsbehov. Även i andra ärenden där asylberättelsen inte är så starkt knuten till identiteten kan asylskälen inte avslås enbart på grund av att identiteten inte har gjorts sannolik. Om den asylsökande efter en prövning i sak bedöms ha skyddsbehov och det saknas skäl att utesluta personen från att anses som flykting eller annan skyddsbehövande föreligger därmed en rätt till uppehållstillstånd även om identiteten inte gjorts sannolik. I vissa fall är det dock särskilt viktigt att veta vem personen är. Så kan vara fallet när en person åberopar skriftlig bevisning och det är helt avgörande att personen åtminstone gör sannolikt att han eller hon är just den person som omnämns i handlingarna eller i landinformationen.

Följande slutsatser kan dras av ovan nämnda avgöranden. Det kan förekomma situationer där en sökande inte kan göra sitt namn och sin ålder sannolik men väl vilket land han eller hon kommer ifrån, vilken del av landet han eller hon bott i och sin etnicitet. Identitetsfrågan kan då komma i ett delvis annat läge. Om det t.ex. står klart att den sökande kommer från ett visst land eller område och de allmänna förhållandena i detta är sådana att alla (eller alla i en viss grupp) som kommer från landet/området måste ges rätt att stanna som skyddsbehövande är frågan om vilket namn och ålder personen har inte lika avgörande, eftersom redan det förhållandet att den sökande är därifrån är tillräckligt för uppehållstillstånd. Detsamma gäller om den sökande gör sannolikt att han eller hon är i behov av skydd på grund av omständigheter som inte är direkt kopplade till hans eller hennes personuppgifter. I sådana fall kan uppehållstillstånd beviljas även om det finns viss kvarstående osäkerhet kring den sökandes uppgivna namn och ålder.

Om den sökande åberopar skyddsskäl som är direkt kopplade till hans eller hennes identitet kan frågan om personens namn och ålder bli avgörande.

2.4.2 Utredning gällande identitet och hemvist

Den sökande kan klarlägga sin identitet genom att lämna in identitetshandlingar. Om den sökande saknar identitetshandlingar får Migrationsverket bedöma om han eller hon kan göra sin identitet och det uppgivna medborgarskapslandet/den vanliga vistelseorten samt hemvist sannolika genom sina muntliga uppgifter. Denna prövning går till på samma sätt som prövningen av de åberopade asylskälen.

I svensk rätt gäller principen om fri bevisföring, vilket innebär att det är tillåtet att ta upp alla former av bevis vid en rättslig prövning. Med detta menas att det i princip inte uppställs några begränsningar i fråga om de källor som får användas för att utleta sanningen.

Även bevisvärderingen är fri. Det finns inte några legala regler om hur värderingen av bevis ska ske. All bevisning ska beaktas.

2.4.2.1 Id-handlingar

Det naturliga sättet att klarlägga sin identitet och vilket land man är hemmahörande i är genom att visa ett giltigt pass eller andra giltiga id-handlingar. Exempel på andra handlingar än hemlandspass som en sökande kan åberopa till stöd för att göra sin identitet sannolik är inrikespass, identitetskort av olika slag, medborgarskapsbevis, födelseattester, militärböcker, körkort, betyg, vigselbevis, bankböcker och sjömansböcker.

För att handlingarna ska få ett högt bevisvärde krävs, förutom att de är i original och utfärdade av behörig myndighet, att de ska vara tillförlitliga och utfärdade på ett ur identitetssynpunkt tillfredsställande sätt (prop. 1997/98:178). Detta innebär att handlingarna ska ha utfärdats i behörig ordning, med personlig inställelse och med en noggrann kontroll av identiteten innan handlingen utfärdats från den utfärdade myndighetens sida (jfr. MIG 2010:17).

Vilket bevisvärde olika handlingar har varierar. Handlingar av hög kvalitet utfärdade med syfte att klarlägga identiteten kan normalt ha ett högt bevisvärde.

Om det saknas handlingar som i sig kan klarlägga identiteten, kan handlingarna dock tillsammans med övriga omständigheter vid en samlad bedömning anses göra identiteten sannolik.

De handlingar som lämnas in ska vara föremål för sedvanlig bevisprövning och eventuell teknisk utredning. Om det vid utredningen bedöms att:

- handlingens bevisvärde är lågt,
- att det rör sig om en falsk eller manipulerad handling,
- eller om det finns andra invändningar mot handlingen, t.ex. angående hur den sökande införskaffade handlingen

måste den sökande informeras och ges möjlighet att kommentera utredningens slutsatser. Användning av falska identitetshandlingar innebär i sig inte att asylansökan är ogrundad men kan försvaga den sökandes trovärdighet (MIG 2007:12).

Om den sökande inte har några identitetshandlingar till stöd för sin uppgivna identitet och sina uppgifter om sitt medborgarskap/sin vanliga vistelseort ska han eller hon ges tillfälle att förklara skälen till detta. Den sökande bör då ge en rimlig förklaring till varför han eller hon saknar handlingar och i största möjliga mån försöka skaffa fram dokument eller annan bevisning (jfr. UNHCR:s Handbok om förfarande och kriterierna vid fastställande av flyktingars rättsliga ställning [handboken] artikel 205 a).

2.4.2.2 Muntlig utredning och kunskapskontroll

Om den sökande inte har lyckats göra sin identitet och uppgifter om medborgarskap/vanliga vistelseort sannolika genom uppvisade handlingar, ska Migrationsverket pröva om den sökandes uppgifter vid en samlad bedömning framstår som trovärdiga och sannolika samt om personen har sådana kunskaper om det uppgivna landet/hemorten som kan förväntas av en person som bott där (jfr. MIG 2012:1).

För att göra sitt medborgarskap, eller uppgifter om vanlig vistelseort, och sin tidigare hemvist sannolik ska den sökande alltså – utöver att lämna en trovärdig berättelse - också kunna berätta och svara på frågor om landet och hemorten. Den sökande ska kunna berätta om det uppgivna landet/hemorten på ett sätt som visar att personen har sådana kunskaper som kan förväntas av en person som har bott där. Vilka kunskaper som kan förväntas är naturligtvis beroende av personens bakgrund och av förhållandena i landet.

Det är inte möjligt eller lämpligt att närmare precisera hur många eller vilka kunskapsfrågor som ska ställas i det enskilda fallet. Frågorna bör nämligen vara anpassade dels till förhållandena i det uppgivna landet och hemorten dels till den sökandes förutsättningar och bakgrund. Kunskapsfrågorna bör dock inte begränsas på så sätt att de enbart gäller Ortsbeskrivningar och geografiska uppgifter. De bör vara mer varierande och exempelvis omfatta uppgifter som rör sociala, politiska och religiösa förhållanden, eventuella konflikter och aktuella händelser i det uppgivna landet. Det kan också vara lämpligt att ställa frågor om traditioner och levnadssätt i det uppgivna landet.

Om den sökande lämnar uppgifter som inte stämmer överens med den information om landet och hemorten som finns ska den sökande ges tillfälle att kommentera eventuella motstridigheter och avvikelser från landinformationen.

Om sökanden saknar grundläggande kunskaper om det land och den ort i landet som han eller hon uppger sig ha bott i, är det en indikation på att han eller hon inte talar sanning. Detsamma gäller om den sökande inte kan ge rimlig förklaring till varför han eller hon har lämnat uppgifter som inte stämmer överens med den landinformation som finns om landet och hemorten.

Det ankommer alltid på utredaren att genomföra en muntlig utredning och därefter värdera den asylsökandes utsaga och all eventuell bevisning rörande den sökandes situation och förhållandena i hemlandet. Mot denna bakgrund är det rimligt att även en kunskapskontroll genomförs av verkets utredare i samband med den muntliga utredningen, om en sådan närmare kontroll bedöms nödvändig för att kunna bedöma vilket land (medborgarskapsland eller för statslösa - vanlig vistelseort) den sökande är hemmahörande i, och i vilken del av detta land sökanden har haft sin hemvist.

För det fall prövningsenheterna anser att det rörande något land eller landsdel saknas tillräckligt bakgrundsmaterial för att en närmare kunskapskontroll ska kunna göras, bör frågan lyftas till SIA (tidigare Lifos). Verkets landinformationsexperter kan då bistå med tillförlitlig och källgranskad landinformation som underlättar en kunskapskontroll.

2.4.2.3 Språkanalys

Om den sökande inte har kunnat göra ens sannolikt vilket land, del av land eller ort han eller hon är hemmahörande i genom att lämna in handlingar eller genom sina muntliga uppgifter, och det inte finns andra sätt att utreda frågan, kan en språkanalys beställas.

Det huvudsakliga syftet med en språkanalys är att utreda den sökandes språkliga hemvist. En språkanalys kan inte peka ut ett medborgarskap, men kan däremot peka ut var den sökandes dialekt sannolikt hör hemma och var den sökande troligen har socialiserat sig.

2.4.2.4 När ska en språkanalys göras?

En språkanalys ska göras bara om det har konstaterats att den övriga utredningen inte är tillräcklig och andra utredningsmetoder är uttömda. En ytterligare förutsättning för att språkanalys ska beställas är att den bedöms som relevant och rimlig att utföra.

I denna bedömning ligger att man bör skaffa sig kunskap om analyserna för det aktuella landet tidigare visat sig ge tillräckligt underlag för att slå fast ett tydligt samband mellan ett av en asylsökande talat språk och ett angivet land eller landsdel. Analyser ska nämligen göras bara i ärenden där de kan tillföra något.

I vissa fall måste bedömningen av om en analys kan tillföra något göras utifrån de specifika omständigheterna i ärendet. Den sökandes personliga bakgrund kan påverka hur mycket en analys kan svara på. För en person som bott i flera länder eller vistats länge utanför sitt medborgarskapsland kan det t.ex. vara svårare att få tydliga indikationer om språklig bakgrund genom en analys.

För att det tydligt ska framgå varför en analys beställts bör beställningen av en språkanalys motiveras skriftligt. I motiveringen bör det framgå varför handlingar och sökandens uppgifter inte medför att sökanden gjort sin identitet, medborgarskapsland, eller vanliga vistelseort, och hemvist sannolika. Det kan t.ex. ske i en tjänsteanteckning.

2.4.2.5 Resultatet från språkanalyser

Språkanalyser kan tala antingen helt eller delvis för sökandens uppgifter eller så kan de tala mot sökandens uppgifter.

Språkanalysen kan tala för att den sökande är hemmahörande i det land och den del av landet som han eller hon uppger sig komma ifrån. Då får den sökande som huvudregel anses ha gjort sin hemvist sannolik.

Språkanalysen kan tala för att den sökande kommer från det uppgivna landet, men tala emot att den sökande kommer från den del av landet som sökande uppger sig ha bott i utan att peka ut någon annan ort. Då får den sökande som huvudregel anses ha gjort sannolikt att han eller hon är medborgare i, eller har haft sin vanliga vistelseort i, det uppgivna landet. Den sökande kan dock inte anses ha gjort sin hemvist sannolik.

Språkanalysen kan tala helt emot den sökandes uppgifter och peka ut ett eller ett flertal andra länder.

Om en språkanalys talar emot sökandens uppgifter, måste han eller hon få möjlighet att bemöta uppgifterna i den innan Migrationsverket fattar beslut i ärendet.

Om språkanalysen inte ger något resultat får ärendet avgöras på befintligt material.

2.4.2.6 Värdering av språkanalys och motivering av beslut

I MIG 2011:15 konstaterade Migrationsöverdomstolen att en språkanalys kan – beroende på omständigheterna i det enskilda fallet – ha ett betydande bevisvärde. Det är därför av vikt att det av beslutsmotiveringen alltid framgår vilken betydelse språkanalysen har haft samt vilken övrig utredning som har lett fram till den gjorda bedömningen.

Av beslutsmotiveringen i ärenden där en språkanalys har gjorts ska framgå hur dess värde har bedömts och hur analysen vägts mot andra uppgifter.

Resultatet från språkanalysen kan användas dels vid prövningen av asylansökan, dels som underlag för att besluta vart verkställighet ska ske.

2.4.3 Bedömning av ansökan om uppehållstillstånd m.m.

En språkanalys är ett komplement till den övriga utredningen. Talar språkanalysen för det uppgivna landet och hemvisten stärks den sökandes uppgifter. Om språkanalysen talar emot den sökandes uppgifter har han eller hon i vart fall fått möjlighet att försöka göra sannolikt att han eller hon är medborgare i, eller haft sin vanliga vistelseort i, ett visst land. I sådana fall ska språkanalysen bedömas tillsammans med den övriga utredningen.

Om den sökande inte har gjort sannolikt att han eller hon är hemmahörande i det uppgivna landet ska Migrationsverket avslå ansökan om uppehållstillstånd.

Verket kan då konstatera att den sökande inte har gjort sannolikt att han eller hon kommer från det uppgivna landet och att något skyddsbehov inte kan anses föreligga mot det landet. Någon hypotetisk prövning av asylskälen ska inte göras. Detta innebär att Migrationsverket inte ska applicera de åberopade asylskälen på det land som verket har kommit fram till att den sökande sannolikt är medborgare i, eller haft sin vanliga vistelseort i, och bedöma om den sökande kan anses vara i behov av skydd i förhållande till det landet på grund av dessa skäl.

Om den sökande åberopar skyddsskäl även mot det land som Migrationsverket avser att ange i verkställighetsföreskriften, ska Migrationsverket pröva dessa.

Om den sökande har gjort sannolikt att han eller hon kommer från ett visst land, men inte gjort sannolikt en hemvist i landet eller anknytning till någon del av landet, ska anförda skyddsskäl prövas mot hela landet (jfr. Migrationsöverdomstolen dom den 21 juni 2012 i mål UM 10509-10, Lifos 27889, ej refererad).

2.4.4 Verkställighetsföreskrift

Om den sökande inte har gjort sannolikt att han eller hon har behov av skydd i utlänningslagens mening, ska ansökan om asyl avslås. Om sökanden inte heller ska beviljas uppehållstillstånd på någon annan grund, ska i normalfallet också ett beslut om avvisning/utvisning fattas. I det beslutet ska Migrationsverket enligt lag ange till vilket eller vilka länder av- eller utvisningsbeslutet ska verkställas, en s.k. verkställighetsföreskrift.

Har den sökande gjort sannolikt vilket land han eller hon är hemmahörande i, uppkommer inte några problem i fråga om verkställighetsföreskriften. I de fall Migrationsverket anser att sökanden inte har gjort sannolikt att han eller hon är hemmahörande i det land som uppgetts blir det svårare eftersom det innebär att sökanden troligtvis är hemmahörande i ett annat land.

En bedömning måste då göras av vart av- eller utvisningsbeslutet kan verkställas. I en sådan situation kan en språkanalys som pekar ut ett visst land, eller länder, få ett värde som beslutsunderlag. Den indikation som språkanalysen ger kan - i brist på annan information till följd av den sökandes bristande medverkan – vara tillräcklig för att ange verkställighetsland/verkställighetsländer.